

Г. ФИЛИПОВ
УМНИЯТ КМЕТ

chitanka.info

Имало едно време един цар, който искал да намери в царството си най-умния човек и да го направи пръв министър. Всичките му придворни, които го заобикаляли и живеели в двореца били все глупави хора и никой с нищо не можел да му помогне.

Един ден царят тръгнал сам из царството си. Обикалял от град на град, от село на село, да търси най-умния човек и на всички, които срещал по пътя си, задавал един и същи въпрос:

— Кажете ми искрено, добър цар ли съм аз или лош?

Чудили се хората на царския въпрос, но нали царят го задавал, трябвало да отговорят. Едни му казвали, че е добър, други, че е лош. Тези отговори не задоволявали царя, той свивал недоволно вежди и казвал:

— Всички сте глупави, като моите министри! Няма ли един умен човек в царството ми?

Пътувал царят из градове и села с надеждата, че все някъде ще намери поне един умен човек. Стигнал в едно малко забутано планинско селце и спрял да почине. После повикал първенците на селото и ги попитал:

— Добър цар ли съм аз или лош?

— Царю честити, — отвърнали те — не можем веднага да ти отговорим на този въпрос.

— Защо? — зачудил се царят.

— Защото днес кмета го няма в селото. Без него не можем да ти отговорим. Ако почакаш до утре сутринта, той ще дойде и ще ти отговори.

Царят се съгласил и зачакал.

Вечерта кметът дошъл и първенците на селото му разказали всичко.

— Не се страхувайте — рекъл им той — лесно ще му отговорим. Все имаме толкова ум, да отговорим на царския въпрос.

Разотишли се селяните спокойни, че кметът, който бил умен човек, не ще ги посрами.

На другия ден всички се явили пред царя.

— Ти ли си кмета? — запитал той.

— Аз, царю честити. На твоите заповеди съм.

— Ще ти задам един въпрос, искам право да ми отговориш.

— Ние сме научени само истината да казваме — отвърнал спокойно кметът.

— Кажи ми тогава, аз добър цар ли съм или лош?

— Нито си добър, нито си лош, царю.

— Как така, нито едното, нито другото! — зачудил се царят.

— Ще ти обясня, царю. Ако си лош цар и дойдеш да живееш между нас, добрите, и ти добър ще станеш. Ако пък ние сме лоши, а ти си добър, като дойдеш да живееш между нас, и ти ще станеш лош. При каквито живееш, такъв си и ти, царю...

Този отговор се харесал на царя, но той пожелал още веднъж да изпита ума на кмета и му рекъл:

— Добър ти беше отговорът, но за да разбера дали наистина си умен човек, ще ти задам още два въпроса. Отвърнеш ли и на тях, добро те чака...

— Готов съм, царю! — рекъл кметът и зачакал да чуе другите два въпроса на царя.

— Искам от тебе да ми кажеш какво е разстоянието от небето до земята и второ — колко звезди има на небето?

Кметът се усмихнал и отвърнал:

— Ще ти отговоря царю, но при едно условие.

— Какво е то?

— Искам време, за да поразмисля добре. Тая работа не е така лесна, иска време.

— Три дни стигат ли ти?

— Стигат! — отвърнал кметът.

На третия ден той се явил пред царя, който го чакал с нетърпение. Искал час по-скоро да чуе отговорите на кмета. На мегдана, където бил царят, се сбрало цялото село — чакало и то да чуе. Кметът се поклонил почтително пред царя и бръкнал в торбата си.

„Какво ли ще извади от нея?“, помислил си царят и останал изненадан, когато кметът измъкнал от там кълбо прежда. Толкова голямо било то, че едвам го държал в ръцете си.

— Защо ти е това кълбо прежда? — запитал царят.

— Това е отговорът на първия въпрос, царю — отвърнал кметът. — Ако развиеш конеца и го изправиш нагоре, единият му край ще е на земята, а другият ще опре небето. Толкова дълго е разстоянието между небето и земята. Ако се съмняваш в моите думи, царю, като по-учен от

мене, сам можеш да провериш, дали казвам истината. Ето, вземи кълбото и премери сам...

Царят останал възхитен от умния отговор, но замълчал.

— А звездите можеш ли да преброиш? — запитал той.

— И тях преброих, царю честити...

— Е, и колко са?

— Хиляда хиляди милиона, деветстотин деветдесет и девет хиляди и деветстотин и деветдесет и девет. Това е точният брой на звездите, които всяка нощ виждаме на небето. Ако не вярваш, царю, изброй ги сам и ще се увериш, че казвам истината.

Засмял се царят на умните отговори на кмета и рекъл:

— Умният човек по отговорите се познава. Дълги години търсих такъв човек, за да ми бъде полезен в управлението, но не намирах. Най-после тръгнах сам да търся и ето, че щастието ми се усмихна. Трябваше да дойда в това затънтено селце, за да намеря най-умния човек. Ела с мене в двореца ми, ще те направя пръв министър. Със своя ум ти ще бъдеш много по-полезен на царството, отколкото на селото.

Царят отвел кмета със себе си в столицата, назначил го за свой пръв министър и оттогава държавните работи в царството тръгнали в правия път...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.